

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 365

гр. Ловеч, 08.06.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, I СЪСТАВ, в закрито заседание на осми юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: МИЛЕНА ВЪЛЧЕВА

Членове: ПОЛЯ ДАНКОВА
ПЛАМЕН ПЕНОВ

като разгледа докладваното от ПОЛЯ ДАНКОВА Въззивно частно гражданско дело № 20224300500206 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид:

Производството с правно основание чл. 274 и сл. ГПК

Подадена е частна жалба с вх.№ 260707/20.07.2021 г., от СВ. М. СЛ. - Областен управител на област Ловеч, адрес *****, БУЛСТАТ ***** като пълномощник на Държавата, представлявана от министъра на регионалното развитие и благоустройството съгласно пълномощно с изх. № 02-01-152/25.05.2021 г. срещу Определение № 260032/24.06.2021 г., постановено по гр. д № 215/2020 г. на Луковитския районен съд. Първоинстанционният съд е прекратил производството по гр. дело № 215/2020 г. по описана на съда поради липса на правен интерес от водена на отрицателен установителен иск. В жалбата се изтъква, че в исковата молба при първоначалното разглеждане на делото са изложени мотиви за допустимостта на иска. Посочва, че въпреки указаното от въззивната инстанция, районният съд е прекратил делото. Твърди, че правният интерес се обосновава от това, че с чл. 191 ал. 2 от ЗЗД не се защитават в пълен обем правата й. Твърди, че Г.К.Г. е завел дело пред РС-Луковит срещу държавата, представлявана от Министъра на регионалното развитие и благоустройството, в което Гетов моли да бъде развален Договор № 55/09.06.2011 г., с който е закупил имот - частна държавна собственост, актуван с Акт за държавна собственост (АДС) № 2495/27.05.2010 г., съставляващ имот с № 085021 в землището на с. Ъглен, общ. Луковит, местност „Населено място“ с площ от 0.200 дка, за сума в размер на 547.00 лв. без ДДС. Моли също да бъде осъдена Държавата да му заплати платената по договора цена на имота, както и следните суми: сума в размер на 145,65 лв., представляваща платени данъци, такси и разноски във връзка със сключения договор, сумата 1100 лв., представляваща необходими и полезни

разноски за поддържане на вещта и сумата 2993.21 лв., представляваща заплатени съдебно-деловодни разноски по гр.д. № 4/2014 г. на Луковитския районен съд и по в.гр.д. № 248/2015 г. на Ловешкия окръжен съд. Посочва, че Георги Гетов е претърпял евикция с влязло в сила решение. гр. д. № 4/2014 г. н а Р С –Луковит. Твърди, че независимо от резултата от разглеждане на делото по отношение на размера на вредите, искът за разваляне на договора се явява основателен, което означава връщане на имота в патримониума на Държавата след влизане в сила на решението по гр. д. № 313/2016 г. на Луковитския районен съд, а държавата няма интерес от това. Твърди, че решението по гр. д. № 313/2016 г. на Луковитския районен съд няма сила на пресъдено нещо по отношение на ответниците по настоящото дело и това ще наложи воденето на нов процес срещу тях, което би било процесуално неикономично.

Посочва, че приетото от съда е в противоречие с ТР № 8 от 27.11.2013 г., в мотивите на което е посочено, че интерес от предявяване на отрицателен установителен иск е налице и когато ищецът има възможност да придобие имота на оригинално основание или по реституция, ако отрече претендираните от ответника права.

Моли да се отмени като неправилно и незаконосъобразно Определение № 260032/24.06.2021 г., постановено по гр. д. № 215/2020 г. на Луковитския районен съд, с което съдът е прекратил производството по делото като недопустимо и върне делото на същия съд за продължаване на съдопроизводствените действия.

Настоящата инстанция съобрази, че обжалваният съдебен акт от 24.06.2021 г. е съобщен на жабоподателя на 09.07.2021 г. , частната жалба е подадена на 16.07.2021 г. чрез пощата. При това положение е спазен законоустановеният едноседмичен срок по чл. 275, ал.1 от ГПК, частната жалба е подадена от валидно упълномощено лице, платена е дължимата държавна такса, Съдът приема, че производството е допустимо.

След обсъждане на представените по делото доказателства съдът намира, че жалбата по същество е неоснователна и следва да бъде оставена без уважение.

Подадена е искова молба с вх. № 2889/18.07.2017 г. Георги Георгиев Терзийски - Областен управител на област Ловеч, гр.Ловеч. ул. „Търговска" № 43. БУЛСТАТ *****. като пълномощник на Държавата, представлявана от Министъра на регионалното развитие и благоустройството, срещу СТ. В. СТ. от с. *****, ЕВГ. СТ. В. от гр. Плевен, ул. „Панайот Волов" № 59, вх. А. ст. 5, ап. 14 и ВЛ. СТ. В. от гр. *****. В основание на иска се изтъква ,че по гр.д. №313/2016 г. Г.К.Г. е предявил срещу Държавата, представлявана от министъра на регионалното развитие и благоустройство иска за разваляне на Договор № 55 от 09.06.2011 г. относно имот -частна държавна собственост, актуван с АДС № 2495/27.05.2010 г., съставляваща имот № 085021 в землището на с. Ъглен, общ. Луковит, м. „Населено място", с площ 0,200 дка.

за сума в размер на 547,00 лева без ДДС. Посочва, че Георги Гетов претендира и за осъждане на държавата да заплати на ищеца платената продажна цена по договора, както и следните суми: сума в размер на 145,65 лв.. представляваща платени данъци, такси и разноски във връзка със сключения договор, сумата от 1100 лв., представляваща необходими и полезни разноски за поддържане на вещта и сумата от 2993.21 лв., представляваща заплатени съдебно-деловодни разноски по гр.д. № 4 2014 г. на РС Луковит и по гр.д. № 248 2015 г. на Окръжен съд - Ловеч.

Посочва се, че Гетов е закупил описания по-горе имот от държавата, но след сключването му, по сила решение по гр.д. № 4/2014 г. по описа на РС Луковит, потвърдено с решение № 14 от 16.03.2015 г. по гр. дело 248/2015 на ЛОС е признато за установено по отношение на Г.К.Г., че Д.Е. С.а и СТ. В. СТ. са собственици на същия недвижим имот в режим на СИО по силата на договор за издръжка и гледане, сключен в нотариална форма с н. акт № 122, том I. дело № 275/1992 г. на РС Луковит, със следните ограничения: върху имота има изграден павилион със застроена площ от 77 кв.м.. собственост на Г.К.Г.. Изтъква наследственото правоприемство след смъртта на Д.Е. С.а и конституиране на ЕВГ. СТ. В. и ВЛ. СТ. В..

Жалбоподателят твърди, в исковата молба, че правният му интерес произтича от обстоятелството, че Държавата не е била привлечена като страна по гр.д. № 4/2014 г. на РС - Луковит, което е възпрепятствало защитата на правото ѝ на собственост към момента на сключване на Договор № 55 от 09.06.2011 г. за продажба на имот - частна държавна собственост.

Позовава се на АДС № 2495 от 27.05.2010 г., с който държавата е установила правото си на собственост върху процесния имот. Твърди, че с договор от 18.08.1969 г. Г.В.Г. е закупил дворно място от 910 кв. м., представляващо парцел IX в кв. 11 по плана на с. Ъглен от 1923 г., които е нищожен поради липса на изискуемата в чл. 18 от ЗЗД форма и не е породил вещо действие. С удостоверение № 01 -25/25.01.2010 г. и писмо изх. № 01-36747.08.2010 г. на Община Луковит, имот № 085021 е изключен от регулационния план на с. Ъглен, който е в сила от 1975 г. и от този момент има характер на земеделска земя. Според чл. 26. ал. 2 от ЗТСУ в редакцията на този член към 1975 г. имотът се включва във фонд на ТКЗС. Към този момент Г.В.Г. е бил владеец на имота, а не собственик, поради което не е била приложима и разпоредбата на чл. 26. ал. 2 т. 2 от ЗТСУ (отм.). Обсъжда се декларация от 12.10.1988 г., с която Г.В.Г. е отстъпил безвъзмездно владението върху имота за построяване на павилион на кооперацията.

По отношение на правото на собственост на ответниците се излагат твърдения относно позоваването им на придобиване на собствеността върху имота с н. акт № 122. том I, дело №. 275/1992 г. на Районен съд Луковит . С тази сделка Е.Г.В., със съгласието на съпругата си е прехвърлил на дъщеря си Д.Е. С.а срещу задължение за гледане и издръжка, незастроено дворно място от 910 кв.м. в чертите на с. Ъглен, Ловешка област, представляващо парцел

пл. номер 224 в кв. 24 по регулационния план на селото, който е с уредени регулационни сметки. Твърди се, че при сключването на сделката е бил предоставен, № 97. том I. дело № 268/1992 г. на Луковитския районен съд. с който Е.Г.В. е признат за собственик на този имот въз основа на наследство, давностно владение и договор за доброволна делба. Твърди се, че този акт е неверен тъй като имота описан в него бил извън регулационният план на селото, който е бил в сила към момента на съставянето му и с декларация от 12.10.1988 г. Георги Георгиев е отстъпил безвъзмездно владението върху имота за построяване на павилион на кооперацията. Посочва се, че с това действие е преустановено владението върху имота. Твърди се, че от 12.10.1988 г. и предвид разпоредбата на чл. 64, ал. 1 от ЗТСУ след построяването на търговския павилион, фактическото владение на имота се осъществявано от държавата, чрез ПК „Съзнание“ село Ъглен, което е продължило повече от 10 години считано от 07.03.1997 г., когато с издаден нот. акт. № 117, том 1, дело № 168/1997 г. на Луковитския районен съд, до подаване на заявление с вх. № Р-401 28.06.2010 г. от Д.Е. С.а за отписване на имота от актовете книги за държавните имоти.

В петитум на исковата молба съдът е сезиран с искане да признато за установено по отношение на ответниците, че същите не са собственици на имот № 085021. в местността населено място" в землището на с. Ъглен. тъй като владението на наследодателя на техния праводател е прекратено с декларация от 12.10.1988 г. от Г.В.Г. за построяване на павилион на ПК „Съзнание“ с. Ъглен и на основание чл. 537. ал. 2 от ГПК. съдът да отмени нотариален акт № 97. том 1, дело № 268/1992 г. на Луковитския районен съд. с който Е.Г.В. е признат за собственик на този имот въз основа на наследство, давностно владение и договор за доброволна делба, тъй като към момента на съставяне на този нотариален акт собственик на имота с била държавата по силата на чл. 64. ал. 1 от ЗТСУ и чл. 6 от ЗС в редакцията им към 1988 г.

По така предявената искова молба е постановено съдебно решение № 99/07.10.2019 г. по гр.д. № 319/2017 г. по описа на Луковитския районен съд. С последващ съдебен акт № 33/17.02.2020 г. по в. гр. д. № 685/2019 г. по описа на Ловешкия окръжен , съдебното решение е обезсилено и върнато за нова разглеждане. При новото разглеждане районния съд е прекратил делото поради липса на интерес с определение № 260032/24.06.2021 г. по гр.д. №215/2020 г. на ЛОС.

Ловешки окръжен съд съобрази основанието на иска по исковата молба №2889/18.07.2017 г. на Държавата чрез Министъра на регионалното развитие и благоустройство, петитума на иска и приема, че е предявен отрицателен установителен иск за собственост с правно основание чл. 124, ал. 1 от ГПК и искане за отмяна на констатитвен нот. Акт №87,т.1 н.д. по н.д. №268/92 на ЛРС по чл. 537, ал. 2 от ГПК.

С отрицателен установителен иск за собственост по 124. ал. 1 от ГПК, се цели отричането съществуването на правото на собственост на

ответника. При този вид искове допустимостта се определя от правния интерес за търсената защита на правото на собственост. Интерес от предявяване на отрицателен установителен иск, ще е налице, когато ищецът претендира самостоятелни права, чието възникване и съществуване се оспорва от ответника. Правният интерес е свързан и с хипотезите на претендиране на самостоятелни права върху вещта, които ищецът ще придобие при отричане на правата на ответника или на защита на фактическо състояние- Тълкувателно решение № 8/27.11.2013 г. по тълк. д. № 8/2012 г. ОСГТК на ВКС.

В исковата си молба жалбоподателят твърди, че правният му интерес произтича това, че не е бил привлечена като страна по гр.д. № 4/2014 г. на РС – Луковит и е накърнено правото на собственост към момента на сключване на Договор № 55 от 09.06.2011 г. за продажба на имот - частна държавна собственост.

Настоящата инстанция намира, че ищецът не би придобил право на собственост при установяването, че ответниците не са собственици на процесния имот. При преценка на представените доказателства –приложените гр.д. №294/2016 на ЛРС, гр.д. №834/93 на ЛРС, гр.д. №4/2014 г. на ЛРС и данните за висящото между страните гр.д. 313/2013 г. на ЛРС, положително съдебно решение в производството по чл. 124, ал.1 от ГПК съдът приема, че няма настъпят промени в патримониума на ищеца. В разпоредбата на чл. 191, ал. 2 ЗЗД се предвижда, че продавачът при евикция не отговаря, ако не е бил привлечен по делото и ако докаже, че е имало достатъчно основание за отхвърляне на иска. Защита му следва да се осъществи с доказване на възраженията му, че е имало достатъчно основания за отхвърляне на иска, а не предявяване на отрицателно установителен иск за собственост. Съгласно дадените указания в Тълкувателно Решение №4/2014 от 14.03.2016 г., на ОСГТ на ВКС, точка 3Б без правно значение за отговорността на продавача при евикция е участието му в делото за собственост като трето- лице продавач, той не губи възраженията в предявеният от него иск за евикция.

Ловешки окръжен съд не приема възражението, че при приложение на чл. 191, ал. 2 от ЗЗД по гр. дело 313/2016 год. На ЛРС няма да бъдат защитени в пълен обем правата на Държавата и намаляване на размер на иска. Тези доводите не са свързани с допустимост на иска по чл. 124, ал.1 от ГПК, както и самия жалбоподател е посочил, че имота би могъл да се върне в патримониума му едва при уважаване на иска по гр. Д. 313 /2016 г. на ЛРС, а не на настоящата искова молба. При служебна справка съдът установи, че гр. Д. 313 /2016 г. е висящо във въззивна фаза и в.гр.д. №102/2018 г. на ЛОС не е приключило.

Не на последно място съдът намира, че недопустимостта на отрицателния установителен иск е свързан и със създадената сила на присъдено нещо по горе цитираните дела между страните и правните последици от влезлите в законна сила съдебни решения по тях.

По повод допустимостта на иска, съдът следва да провери наличието на положителните абсолютни процесуални и отрицателни процесуални предпоставки. В казусът съдът намира, че не е налице правен интерес от предявяване на отрицателния установителен иск. Доколкото се касае за процесуална предпоставка от кръга на абсолютните, съдът следи служебно дали съществува и при недопустимост на иска, същия следва да бъде оставен без разглеждане и производството прекратено.

Въззивната инстанция приема, че обжалваното съдебно определение № 260032/24.06.2021 г., постановено по гр. д № 215/2020 г. на Луковитски районен съд, е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

Водим от изложените мотиви, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА, като законосъобразно съдебно определение № 260032/ 24.06.2021 г. по гр. д № 215/2020 г. на Луковитски районен съд.

Определението подлежи на обжалване пред Върховен Касационен Съд на основание чл. 274, ал. 3 и чл. 275, ал. 1 от ГПК в едноседмичен срок от съобщението му при предпоставките на чл. 280 ал. 1 и ал. 2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____